

'Pop' is surrealistische kleutervoorstelling

Ballet zonder danspassen

DANSTHEATER • RECENSIE

ANOUSCHKA VOSKUJL

'Pop' door Unieke Zaken, voor iedereen vanaf vier jaar. Dans/spel: Pamela Menzo, Peter Bolten, Helmut Nijman, Regie: Wouter Steenberg. Gezien: Schouwburg De Meerse, Hoofddorp, 4 maart 1998.

„Was het nou een toneelstuk,” vraagt de moeder die haar kinderen na afloop van de voorstelling bij de schouwburg komt afhalen, „of was het ballet? Wat deden ze nou eigenlijk?” Het is een gewetensvraag voor haar kroost. De kinderen komen tot een compromis: „Nou, allebei eigenlijk, ze dansten en ze deden toneel.” Goed gezegd, want *Pop* is een toneelstuk zonder tekst en een ballet zonder danspassen. Het Alkmaarse gezelschap Unieke Zaken, dat onder artistieke leiding staat van Peter Bolten en Mirjam Morsch, maakt al sinds 1990 bewegings-theater voor kinderen. *Pop* is alweer hun zevende productie.

In *Pop* komt het meisje Magriet in haar droom terecht in een vreemd, surrealistisch huis. Er is één muur met hartjes, één met bladeren en één met boterhammen kaas. Er zijn drie deuren op wielletjes, die steeds maar door de kamer bewegen, en een tafel en stoeltjes met benen. Er is een raampje waardoor je een vogelkooitje kunt zien met een appel erin. En, niet te vergeten, er zijn de poppen van Magriet die al snel nadat haar droom is begonnen tot leven komen. Het zijn mannen met bolhoeden, paraplu's en pijpen, zoals de surrealist Magritte te tekende.

In het begin kan Magriet nog spelen met haar groot gegroeide

poppen. Ze geeft ze een duwtje, en ze lopen. Een jas wordt uit-en aangetrokken en Magriet en haar poppen vechten al dansend om een paraplu. Maar waar het steeds op neerkomt is dat de poppen de zin van Magriet moeten doen. In het begin doen ze braaf mee, maar langzamerhand worden ze steeds eigenzinniger en tegendraadser en hun houten bewegingen veranderen in steeds acrobatische toeren.

Ook het decor verandert voortdurend: vooral uit de muren komen steeds meer verrassingen. Zoals armen van een pop, die een maaltijd voor Magriet bereiden (eerst is het spaghetti, maar de slierten worden tot ontzetting van de kinderen steeds dikkere kabels). Een complete zee wordt uitgevouwen uit de linkermuur, en een ruimte met daarin een drummer komt uit de achterwand. Ook de rekwisieten blijven niet wat ze waren: de deuren worden omgedraaid en vormen een bos, de tafel wordt een grote struik.

Natuurlijk is zo'n prachtig decor machtig om te zien, maar het maakt nog geen voorstelling. Gelukkig zijn de spelers er ook nog. Ze zetten expressief en overtuigend hun rollen neer en hun grote verstoppertje-spel wordt steeds wilder gespeeld. Tot Magriet het niet meer leuk vindt, omdat ze wordt gevangen in een labyrint van bewegende deuren. Gelukkig blijven de mannetjes háár poppen, en dus kan ze ze onder de duim houden. Gewoon, door wakker te worden.

Haarlems Dagblad 5/3/98